

Karácsonyi vadás

A kilencvenes évek előtt történt az eset. Valószínűleg nem volt egyedi, hiszen ezt a kort is a protekcionizmussal hosszában-keresztben átszőtt jelenségek kísérték. Eleendő volt egy telefon, és máris működött a „barter segélynyújtási egyezmény”: kedvezményes fuvarhoz juthatsz, ha elintézed az útlevelem vagy az azonnali gépkocsi-kiutalást. A hiánycikknek számító radiótort vagy gázkazánt is megkapod egy párttitkári telefonnal, de cserébe szerezz családod beutalót vállalatok Balaton-parti üdülőjébe. És ez így ment átláthatatlan kapcsolatrendszeren keresztül, lassan örölvé az egyén és a társadalom erkölcsi tartását, megalázva a valódi értéktelítő munkát. Nagyon beleszoktunk.

Országos hatáskörű intézménynél dolgozván én sem bújhattam ki e folyamat gyakorlata alól. Így adódott, hogy egyszer, karácsony táján főnököm magához hívott és bizalmasan közölte: a cég főigazgatója nagyon szereti a vadast. Különösen karácsonykor és különösen vadnyúlból. Tehát osztályunk jobb megítélését elősegítendő, a feladat az, hogy a vezér asztalán a karácsonyfa melletti vacsorán vadnyúlból készült vadás legyen. Parancs az parancs, nincs mit tenni, végre kell hajtani. Telefon ide-oda, azt a látszatot keltve, hogy rendkívüli szemle vált szükségessé a kiszemelt térségben. Az igazi cél még titok maradt.

Azután ment minden a szokásos rendben. Kiküldetési rendelvény hitelesítése, kora reggeli indulás, hogy illő időben a helyszínre érkezzem.

A feladat egyszerű lett volna, csak hogy abban az időben a vadnyúl-populáció meglehetősen mélypontra süllyedt, ezért teljes és a legszigorúbb vadászati tilalmat rendeltek el vadnyúlra, amiről osztályunkon senki, így a főnök sem értesült, s jómagam is csak közvetlenül azután tudtam meg, hogy a vállalati gépkocsi begördült a kiválasztott, erdőgazdálkodással foglalkozó cég udvarába. No most mi lesz? A környéken oly gyakori kiniglivél mégsem állíthatam szeretett főigazgatónk elé. A fogadó kolléga ugyanis a leghatározottabban kijelentette, hogy igazgató ide, igazgató oda, nem lesz vadnyúl vadászat! A tilalmat betartja, ha „fene fenét eszik is”. Inkább vigyek két őzet combostól, gerincestől, de nyulat nem foglóni, sem lovetni. Hát, mit mondjak, ge-

rincés volt az illető. Kétszáz kilométert autóztunk hiába! Azaz mégsem, mert egy kellemes estét töltöttünk, beszélgetve szakmáról, jövőről meg egyebekről. No, de ettől még nem lett meg a vadasalapanyag.

Sebaj, mondotta körzetfelelős kollégám, holnapra hivatalos vagyok vadászatra, egy apróvadás területre. Amolyan karácsony előtíre, ahová meghívták a megye főkorifeusait is, akik – az ideológiai ellentmondásra fittet hánnyva – vadhúsos vacsorával akarták a szentestét ünnepelni. A szállodában korán ébresztett a recepció. Indulás, hogy odaérjünk a nyolcvan kilométerre lévő tethelyre. A nagy ködben majdnem lekéstük a hagymás, csirkevéres reggelit. Ám a vadászat előtti eligazításnál hamar kiderült, hogy itt sem lesz „osztálymegítélést segítő” zsákmány. Merthogy a vadászetikára itt is sokat adnak. Ha esik, vaddisznó-kompetenciát vihettem volna haza, no de abból igazi ínyc nem készít vadast.

A vadászat különben ragyogóan sikerült. A hóval borított tölgyesben felállított puskások magasan repülő fácánokat pufogtattak. Jómagam afféle „fakánalvadász” vagyok, így csak szemlélője voltam az eseményeknek. Kollégám kivételezetteknek járó lőállást kapott, amilyennek minden valamirevaló vadász örült volna. Ám az ötödik elhibázott fácán után átadta fegyverét, mondván, próbáljam meg én is. S ahogy ilyenkor lenni szokott, az első felénk repülő toronykakas a lövésem után lábunk elé puffant. Nem volt időm örömködni, mert a hajtásba került vaddisznó-família maradék négy tagja zsinóron jött felénk. A koca elől, mögötte a három megmaradt az évi süldő. Egyet ugyanis már néhány perccel azelőtt kilőttek közülük.

Ez már nekem sok volt. Nem mondhatom, hogy sokk, mert teljes nyugalommal néztem, amint felénk veszi az irányt a megfogyatkozott vaddisznócsalád. Mivel a nyiladékok kereszteződésében álltunk, jobban féltem a mindkét irányban tőlünk ötven méterre álló megyei vezetők lövéseitől. Óvatosan, jobbra-balra nézve figyeltem a kitérésre várók mozdulatait. Közben a vaddisznók elérték a nyiladékokat, ahol álltunk. Egyenesen nekünk jöttek. Társam a hátam mögé húzódott, miközben a disznók elhúztak mellettünk. Oly közel, hogy afféle mata-

dori mozdulatot kellett tenni, nehogy elsodorjanak. Végül a teríték: egy süldő, tizenöt fácán, egy róka. Zsemlegombóchoz való egy sem. Vissza a szállodába. Telefon a százötven kilométerre lakó évfolyamtársnak. Beszámoló a megbízásról, a kudarcról, érdeklődés a további lehetőségekről. Minden oké, mondta. Csak délelőtt érkezettek, mert a rapszódó kollégának dolga van.

Odaértünk. Már nem kellett magyarázkodni. Hárman hajtottunk az elhanyagolt szőlőkben. Húsz perc után megvolt a vadásznak való: megtermett, legalább öt kilós baknyúl.

Az egész országban uralkodó hatalmas ködben hazafelé autózva volt időm kiszámolni a szerény gesztusként felajánlott vacsora költségét. Pontosan másfélszeresét tette ki négyezer forintos (bruttó) havi fizetésemnek. A zsemlegombóchoz szükséges hozzávalókat nem számítottam fel.

Pápai Gábor

Kukoricaföldek

Végtelen kukoricatáblák
A láthatár széléig és vissza.
Zöldessárga kukoricatáblák
A késő nyári délutánban.
Barnássárga kukoricaföldek
A szeptemberi ébredésben
Barnára éledött kukoricalevél
Az októberi verőfényben.
Aranysárga kukoricacső
Számptalan apró szemmel
Színarany kukoricaszem eső
Délvidéken, Torontál megyében.

Soós Klára

Káli-medence

A Bakony zölden
habzó taréja
a tölgyes e hegytetőn.
Plantázsok és szőlőskertek
fodrai közt
álmodja álmát
az erdő, illatával.
A hegyek –
Kárpátok ölének
kicsiny gyermeke –
Pannónia gyöngyét
– a síkot –
őrzik körben büszkén,
tudva, hogy az egésznek
– pazar medence –
ők is részei.

Baráthy Balázs Csaba